

Huldugentan

1.
Náttin svört yvir landið lá,
fólkið tað mesta svav.
Veðrið var gott, og mánin sá,
sólin var gingin í kav.
2.
Ein var maður, ið úti stóð
hesa somu nátt,
náttina damar ei øllum gott,
gævi tað lýsti brátt.
- 3
Heyggjarnir runt um opna seg,
huldufólk koma í dyr,
hesin maður tað sýnið sá,
hevði ei sæð tað fyrr.
- 4
Vakrar moyggjar í skarlak reyð,
klæddar frá topp til tá,
skunda sær út av hvørjum heyg,
ætla til dans at gá.
- 5
Á fríðari fløtu tey sláa ring,
gentur og ungir menn,
ofta tey gera so knapplig sving,
dansa so runt í senn.
- 6
Dansa tey runt um víðan vøll,
vakurt tað var at sjá,
vøkur tey vóru á vøkstri øll,
bæði á brún og brá.
- 7
Songurin klingar sum klokkuljóð,
stundum sum bylgjubrús,
ekkið aftur úr homrum sló,
stundum alt hoyrdist sum sús.
- 8
Ein kom smílandi har eg stóð,
sýntist at vera so blíð.
Aldri sá eg vænari fljóð,
hvørki í bygd ella bý.
- 9
Brúnir lokkar tann hvíta kinn,
rammað inn sum ein krans,
eyguni tey vóru dúgvublá,
strála í stjörnuhlans.
- 10
Varrar fagar sum purpur reyð,
brosið tað duftar søtt,
silvikápa um herðar fleyg,
slíkari hevði eg ei møtt.
- 11
"Gott kvøld" hon sigur og smílist við
hon rættir mær sína hond,
"eg eri tín vinur og vil tær frið,
góð eru vinskapsbond.
- 12
Eg havi sæð teg so manga ferð,
harav eg kenni teg gott,
tú hevur gingið mítt heim forbí,
bæði um dag og nátt.
- 13
Kom og dansa ein dans við mær,"
talar hon orðum blítt,
"við mína lið eg havi teg kær,
heim mítt skal vera tær frítt."
- 14
"Vakra genta, tað tori eg ei,
tí eg havi hoyrt frá sagt,
tit kunnu skjótt fortrølla meg,
fáa tit yvir mær makt."
- 15
Bliknaði hon við hesi orð,
sukkar frá brósti svakt,
hon skalv og vendi sær frá mær burt,
eg angraði, eg hevði tað sagt.
- 16
"Ikki er vert tú ræðist meg,"
talar tann fagra moy,
"ont eg ikki vil gera tær,
fyrr so vildi eg doyð."
- 17
Aldri tala vit vonda bøn,
ongum gera vit mein.
Fólk okkum hata sum versta pøl,
munna tey vera so rein?
- 18
Vit eru skøpt at ferðast um nátt,
skaparin skapti alt gott;
sól og máni bleiv døgnið býtt,
dagin hava vit frítt
- 19
Máнин fargar tann hvíta kinn,
hon turkar úr eygum tár;
barmurin bivur, tí bleytt er sinn,
svíða ger hjartasár.
- 20
"Syrg nú ei so, lat alt vera gott,
tak ei av hesum harm,
sakta vit ganga til dansin brátt,
ganga nú arm í arm."
- 21
Dansaðu vit tá hesa nátt,
til dagur í eystan var;
moyggjar skunda sær heim so brátt,
við gleði vit skiltust har.
- 22
Síðani havi eg manga ferð
dansað við henni í ring,
ofta vit mótast, tá eingin sær,
ganga so vítt umkring.
- 23
Ofta spadsera vit meðan dagur er
fró eftir vegnum fram,
glæð hon smílist, tí eingin sær,
hatturin fjala kann.
- 24
Ofta eg komi til hana heim,
steðgi har eina stund,
tíðin gongur við skemt og gleim,
hon mær fylgir á fund.
- 25
"Hertha, tú er so ung og nett,
lukka fylgir tær við,
ger títt lív so ljóst og lætt,
signi tín hvíldarfríð".
- 26
Er tú mín vinur, so henda kann tað,
hana eg vísa kann tær,
slíka sjønheit tú aldri sá,
ikki í landinum her.
- 27
"Trútt sum trøllið" er gamalt orð,
stóla bert á tað fast,
huldufólk svíkja ei vinin sín,
fyrr enn at hjartað brast.
Johan Djurhuus, 15.10.19274.